

лесна
КОГИТАЛНОСТ

като супа
КВАНТОВА супа

ГАЛАКТИЧЕСКО
БИСТРО

Полето от енергия на реалността е неделим аспект на творението и съдържа в себе си две състояния – проявление (холограма, която наричаме материя) и вакуумни флуктуации, които определяме като енергиен свят (това е енергията, която не е реализирана, проявена като холограма). Полето е навсякъде (етер, ефир и т.н.) и в този план представлява триединна свързаност на самото себе си: единно поле от вероятности (*флуктуациите*), проявления (*холограмите „материя“*) и взаимодействието между тях.

Самото взаимодействие е основано на принципа *движение и покой*. Движението (*акт на мислене*) реализира поява на ограничително поле с енергия, задържана в това поле. Това поле (*по същността си холограмен, илюзорен образ*) определяме като тяло, реалност, материя и съществуване. Възщност то е обърната с хастара наопаки вакуумна флуктуация, тоест **енергийно поле, което през цялото време взаимодейства със себе си и въздейства на себе си, като се обръща само в себе си**. Чрез изборите, които се явяват *акт на мислене (движение)*, избрани придадени значения на мисленето се превръщат в енергия от убеждения и вярвания (*филтри*). Те взаимодействат с нереализираните действия и мисли, за да ги изследват. Така се изследват и неизследваните състояния. Когато дадено проявление реши да си остане в „**зоната на комфорт**“, то преобразува енергията на ограничителното си поле в **защита**. И вместо да си взаимодейства с околните полета, се „защитава“ от тях. С други думи, правим си реалност за изследване, която вместо да изследваме, започваме да избягваме и да се пазим от нея!

При изследването си проявените холограми излъчват или приемат енергия: щом енергията се „отблъсква“, тогава взаимодействието е негативно. Когато енергията се „приема“, взаимодействието е позитивно. *Енергията, с която приемаме или отблъскваме нещата извън себе си, наричаме филтри*. Филтрите определят следващите ни избори като мислене. *Честотните трептения, предизвикани от филтрите при взаимодействие с други елементи, се наричат емоции*. **А съвкупността от мисли, емоции, вярвания, намерения, взаимодействия и избори определя жизнена енергия** (протонни полета p^+). Тя постоянно вибрира като квантова реалност в нас и около нас. Така всеки миг от съществуването твори себе си и собствената си реалност.

Всичко е енергия, която изследва сама себе си...

Незнанието, когато не се изследва, е страх, болка и гняв, болест и страдание, а когато се изследва – вдъхновение, удоволствие и щастие...

***

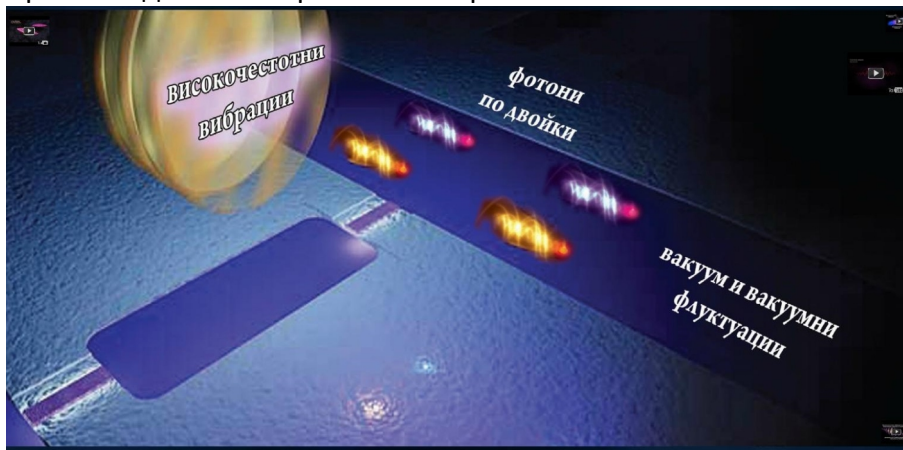
Събиране на база данни

През 2010 г. Масаки Сано и неговият екип доказват, че енергията е информация, а информацията е енергия. Те успяват да открият дори коефициентът на трансформацията:

$$\mathbf{1bit\ информация = 3.10^{-21}\ J\ енергия}$$

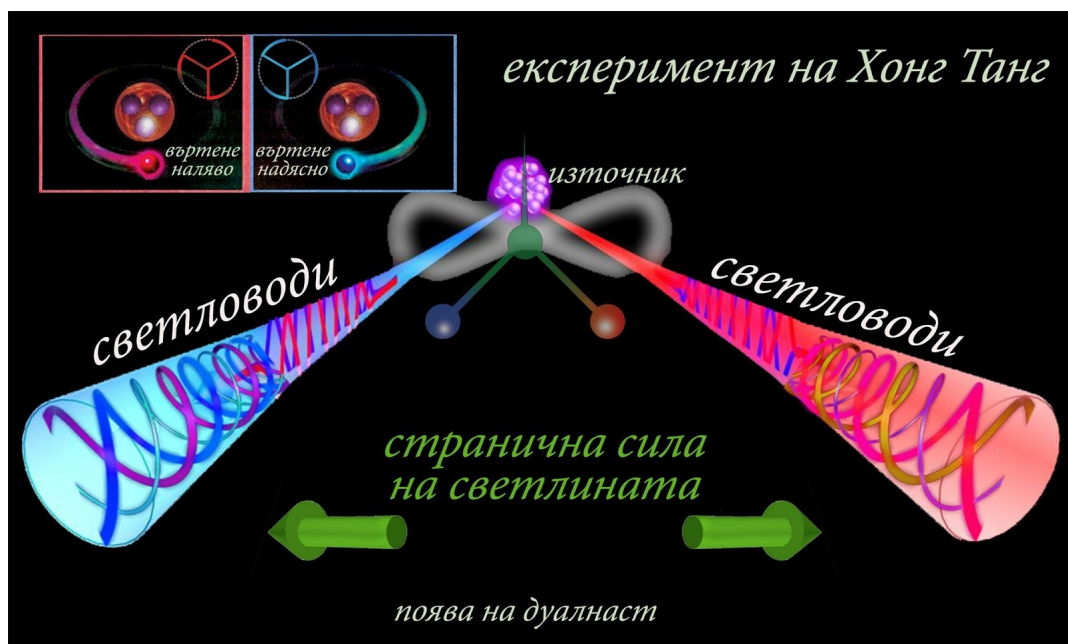
Изследването се базира на т.нар. Демон на Максвел и теоретичните изчисления на Лео Сцилард (1929г.). Публикувано е в списание „Найчър“ на 14.11.2010. Доказано по време на експеримента става преминаване на информацията в енергия и обратно. Изследователите успяват да увеличат потенциалната енергия на молекулите само чрез информацията за тяхното движение и без да прилагат допълнителна енергия. Това означава, че ако всичко е енергия, то е и информация, т.е. *всичко съществуващо е информационен потенциал*.

През 2011 г. в Институт Чалмърс (Шведска Кралска Академия) Пер Делсинг и неговият екип откриват, че когато се приложат високочестотни вибрации към вакуума, от самия вакуум се проявява двойка фотони с противоположно въртене. (Единият фотон се върти наляво, а другият - надясно.) Ако няма сила, която да ги придвижи в перпендикулярно на тях направление, фотоните изчезват (прибират се) обратно във вакуума. Ако обаче такава сила е налична, се проявява двойна спирала от полярности.

През 2009 г. в Института Йейл ученият Хонг Танг открива, че при наличие на двойка фотони с противоположно въртене (във вакуума) се проявява странична сила, която причинява раздалечаване (отблъскване) между тях. Колкото по-голяма е фазовата разлика между фотоните, толкова е по-голямо разстоянието между тях. Двойката фотони „разтегля“ вакуума в индивидуално пространство-време. Колкото по-голяма е фазовата разлика между фотоните, толкова по-голямо е пространство-времето, с повече възможни вероятности за изследване и преживяване.

Извод: Всеки избор разтегля индивидуално пространство-време и оформя кадър на реалността. Този кадър трепти по свой начин и предизвиква нови подобни трептения, близки до собствената му честота. Именно те се явяват неговата околна среда. Така всеки елемент твори отражения по свой образ и подобие, като самият елемент се явява отражение на отраженията, които твори!

Всичко е енергия и информация, свързани по произволен начин чрез времето, движението и пространството.

Тази цялост като взаимообвързаност се изразява в следното - **колкото по-бързо се движим, толкова по-бавно тече времето** (парадокс на близнаците, Айнщайн). Това означава, че времето тече с различна скорост в неподвижна и в движеща се отправна система. Когато скоростта се приближава до тази на светлината (300 000 км/с), разликата става огромна. За да вземем един пример, представете си двама братя - близнаци. Единият решава да отиде на пътешествие със звездолет, движещ се със скорост, близка до тази на светлината. Той се движи изключително бързо. Когато се върне на Земята след една година в космоса, този близнак-пътешественик се оказва с около десет години по-млад от своя брат. Причината за това е, че докато той се движи с такава огромна скорост, **времето за него тече много по-бавно**. За брат му, който остава на Земята и се движи с нейната скорост (пъти по-ниска от тази на светлината), времето тече по-бързо. Затова братът на Земята остарява с „нормалните“ десет години, докато космическият пътник – само с една. Практическа проверка на този мисловен парадокс е извършвана многократно, като един от примерите е експеримент от 1992г. с двойка синхронизирани атомни часовници. При качване на единия от тях на изкуствен спътник на нашата планета (скоростта на спътника е 8 - 11km/s или 28 800 - 39 600 km/h), той изостава спрямо оставения на Земята часовник, т.е. за него времето тече по-бавно.

Да разгледаме сега и обратната версия – какво се случва с времето при липса на движение (състояние на покой)? **Колкото по-бавно се движим, толкова по-бързо тече времето. В състояние на покой времето тече толкова бързо, че клони към безкрайност.**

От това следва, че в рамките само на един миг, информацията, която е налична в това състояние на покой, е безкрайна. С други думи, покоят съдържа цялата информация! Времето в това състояние тече безкрайно бързо и дори събития, случващи се например преди или след 3 000 000 000 години, се оказват събития в един-единствен миг – Сега. В състояние на покой времето тече с безкрайна скорост, което означава, че всяко „случване, проява и взаимодействие“ е в този миг Сега. Всъщност „случване, проява и взаимодействие“ не може да има, защото липсва движение. Съществува само вероятностен потенциал от цялата налична информация в един миг – Сега. И тъй като това е вероятност, възможност, то всъщност липсва, няма го и затова се разглежда като Нищо. Липсва пространство, а времето е безкраен миг на по-

тенциалното *съществуващо несъществуване*. Всяко отклонение от състоянието „покой“ е вече наличие на движение (с определена скорост) и **колкото по-бързо се движим, толкова по-бавно за нас тече времето**. Наличието на скорост води до време, различно от безкрайност, и като следствие информацията вече също не е безкрайна. Това е ограничение на безкрайния потенциал от информация, като това ограничаване е в правопрпорционална зависимост от скоростта – колкото по-бързо се движим, толкова по-бавно тече времето. Така отделянето от безкрайния потенциал води до „загуба“ на информация, която се видоизменя като проявена в пространството вълнова функция. С други думи, колкото по-голяма е скоростта при отделянето от по-коя, толкова повече информация „губим“ от безкрайния потенциал.

Източникът е това - информация в покой, безкраен потенциал, наличен в мига Сега и не проявен.

Холограмата от своя страна е ограничена информация в „движение“, при която се проявява способността на една система за промяна. А това вече е и дефиниция за:

Енергия - *способността на една система да се променя, като по този начин оказва влияние и на околната среда (тоест променя се и самата среда).*

При наличие на високочестотна вибрация (акт на мислене) във вакуум се наблюдава проявление на енергия – от Нищото се „излъчват“ двойка фотони с противоположно въртене, спин (*експеримент на Институт Чалмърс, Шведска Кралска Академия*). Има промяна на състоянието – от покой в движение (това бе дефиниция за енергия), при което се излъчва светлина. „Ограничава“ се пълният информационен потенциал до определена част, свързана със зададения импулс на вибрация - актът на мислене (самият избор). Фотоните взаимодействат помежду си (чрез явленията *интерференция* и *дифракция* на светлината) и като резултат се образува **холограма, която приемаме за материя и реално съществуващ свят**.

Важно е да се отбележи, че при излъчването на тези фотони, те автоматично се отблъскват и „разтеглят“ Нищото в пространство-време (*експеримент на Хонг Танг за страничната сила на светлината, Университет Йейл*). Образува се кълбовидно енергийно ограничение, задържащо информация, свързана единствено с импулса, който я е създал. (Това е изборът,

който е предизвикал трептенето във вакуума.) Това е самият акт на мислене и както е добре известно:

Мисленето е в самото начало на нещата...

Мисленето е съществуване и съществуването е мислене.

Рене Декарт

Разтегленото пространство определя и разтегляне на времето – от мига Сега времето се разгръща в две противоположни посоки – минало и бъдеще. Така се осъзнава, че времето и пространството са взаимосвързани с конкретен избор или акт на мислене.

Изборът – това са различни „еманации“ – излъчвания (мисли, трептения и вибрации, които са резултат от взаимодействие между елементите-холограми), които осъществяват безкрайна съвкупност от възможни вероятности за проява, взаимодействие и промяна. Изборът е способността да се приведе информацията на Източника от покой в движение. Веднъж предизвикан, този импулс е „трептене“ във вакуума, което поражда нови и нови излъчвания в информационния потенциал в покой. Този процес е безкраен кръговрат на преливане на самата енергия в информация и обратното.

„Светата триица“ е точно този безкраен кръговрат – и Пътят, и Източникът, и Животът. Процесът на постоянно проявяване на ограничителната зона, която холограмата прави като Избор, наричаме... Път. Чрез задвижването на Потенциала (Източника) се реализира и съответната действителност (възможни вероятни проявления). Тя се поражда като следствие – проявените фотони предизвикват излъчването на нови такива, които възбуждат още повече, и така нататък... Така освен елемента на проявление (холограмата), се проявява и „околната му среда“, в която ограничението (същият този елемент) да си взаимодейства. Тези взаимодействия са нови трептения във вакуума, които пораждат нови двойки фотони... Така кръговратът се осъществява и повтаря. На практика излиза, че всеки елемент наново и наново препрограмира себе си и околната си среда, за да продължи да съществува сам от себе си. Да е Жив-От... Така се изяснява и твърдението:

Аз съм и Пътят, и Източникът, и Животът,

и Силата, която ги допълва и им се противопоставя...

Нека се обърнем за миг към библейския текст:

... 50.) Ако ви попитат за вашия произход, отговорете:

Ние идваме от Светлината, където Светлината дойде от Себе Си. Тя почива, появявайки се в техния образ. (холограма, задържана в поле, проявявайки определен образ – бел. авт.)

Ако ви попитат за вашата самоличност, отговорете:

Ние сме Негови Синове, и Избраното от Живия Отец. (продукт сме на Избора на вече проявеното (Живият Отец) – бел. авт.)

Ако ви попитат за знака на вашия Отец, отговорете:

Движение и покой.

... 83.) Образите се виждат от човек, и светлината, която е вътре, е скрита в образа на Бащината Светлина. Той ще разкрие Себе Си, и Своят образ, скрит от светлина. (обяснение за холограма)

Живият Отец – Творецът – това е холограмата, която избира и е категорична в този си избор. Изборът – това е онзи „свят дух“, импулс, който „задвижва покоя“ и ражда безкрайните взаимодействия и вероятности. А Източникът е потенциалът, от който всеки може да избере желаното от него ограничение. Ако не избере – всичко остава възможно, тоест остава си само потенциал от информация в мига Сега.

Ето откъс от една научна публикация от близкото минало:

Съществува теория, че душата е просто информация за нашата личност, която е записана на някакъв носител. Но на какъв? Сега учените експериментират с така наречените квантови компютри, в които носителите на информация са елементарните частици. При тях в малък обем може да се помести огромен поток информация. Ученият Сет Лойд от Масачузетския технологичен институт твърди, че най-мощно ще бъде това устройство, в което могат да се задействат всички частици от Вселената. А всичката информация за човека с неговите индивидуални особености е записана примерно в 10^{25} бита. Следвайки компютърната логика на Лойд, може да се предположи, че поначало в човека е натрупана не просто информация във вид на душа, а просто някаква специфична програма, способна да се самообучава и усъвършенства. Не може да се

обясни защо тази информация се предава, а след това се изземва? Както и не се знае къде са носителите на тази информация, която не изчезва безследно. Може би е достатъчно изместването само на една хромозома? Може би там се намира и нашата душа, редом до носителите на генетичния код? Ако приемем Вселената за един огромен компютър, то всички ние вечно ще присъстваме в базата данни на този компютър. А в момента на смъртта просто ни изпращат на друг e-mail. Важно е, че вярата в безсмъртието на душата дава на човека надежда за повторение или изменение на сегашния му живот.

Преживяваме живота си в ограничена същност в ограничена околна среда, предизвикана, пожелана и проявена от самите нас. Това ограничение предлага възможност за развитие до безкрайност. Развитие (тоест промяна, движение) до степен, отговаряща на първоначалния потенциал – безкрайно информационно поле.

Това води до поредица от въпроси и отговори, които добиват все повече смисъл и значение:

Кои сме? Холограми, проявени от собствените си избори, еманация на мисленето, притежаваща целият информационен капитал!

Къде сме? В разтегленото пространство-време на собствените си желания. За да реализираме тези желания-избори, като следствие изграждаме околна среда и действителност, свързани с конкретния избор.

Защо сме, какъв е смисълът на съществуването? Потенциалът е виртуална информация в покой. Той „знае“ всичко. Докато е в това състояние, самият потенциал е невъзможно да получи информация за състоянието „не знам“. Просто, защото знае всичко. Излиза, че той не знае какво е да „не знае“. Но тогава знае ли всичко? Този парадокс се решава, като се ограничи пълният потенциал от информация до елементи, притежаващи различно количество информация и се изследва взаимодействието между тези елементи. Ограничаването от общия потенциал създава илюзията за отделеност на елемента, а взаимодействието между „отделените“ елементи – илюзия за преживяване. Натрупаната информация от взаимодействия се превръща в знание, а неизследваното е незнание. Чрез развитието си изследваме всички възможни вероятности на незнанието, за да ги превръщаме в знание – така увеличаваме собствения си информационен потенциал, който отново и отново изследваме в ограничение и т.н. - до безкрай. Това е смисълът на съществуването. Това е и **първият закон за съществуване**:

Вие съществувате и това е непроменяемо...

За да продължим да разсъждаваме, търсейки истината, ще ни е необходимо да изследваме по-обстойно отношението Източник – холограма. Ако липсва изборът, не могат да съществуват нито холограмата, нито информационното поле. Ако няма къде и как да се прави този избор, холограма и Източник биха били статични и по този начин – безсмислени. Ако липсва холограмата, то липсва и взаимодействието, което би било причина за избора. Ако няма информационно поле, то всичко останало не би съществувало. Единствено възможно е съществуването, ако е налична самата „света троица“, която прелива сама в себе си в безкрайността на единението, което Е.

АПР (Айнщайн-Подолски-Розен) парадоксът е изследване на учени, което парадоксално доказва, че материален свят няма, ако липсва наблюдател! Която и да е холограма съществува, за да изпълни задачата си – постигане на познание, като изследва незнанието. Така смисълът на съществуването е освобождение от ограничението, излизане извън рамката на ограничението, което сами сме си задали! Освобождение от „затвора“ на „материята“, което единствено е възможно чрез развитието извън ограничението. Но вече заслужено, след като сме доказали достойнството си за съвършенство и легитимирали го като реално възможно.

Забравата е единствено необходимо и достатъчно условие за осъществяване на задачата!

Всички се раждаме по един и същи начин. Би било много лесно и простичко, ако можехме да запазим наличното познание за предишни прераждания и след раждането си! Но тогава всичко се обезсмисля, защото ще помним и знаем всичко... А ние изследваме незнанието! Тоест, *моментът, в който човекът се ражда истински, е след като забрави, че е самият потенциал и притежава цялата информация.*

Единствено в условието на пълна заборава за наличната информация като познание има възможност да се осъществи някакво развитие, взаимодействие и стремеж към търсене и изследване! Забравили информацията за Цялото, откриваме и преживяваме незнанието, за да допълним знанието в самите себе си!

И така – тръгваме от Нищото! По един трънлив и труден път, както се изразява Сартр – *захвърлени сами и беззащитни в един жесток, непознат свят!* Нямаме представа кои сме, къде сме, защо сме, какъв е смисълът... Започваме стъпка по стъпка да овладяваме взаимодействието, водени от действието. Като в мъгла допускаме да си припомним „нещо“, като постепенно изграждаме все по-нови и все по-здрави „връзки“ с материалната действителност, късайки все по-успешно бледите пътеки към Цялото себе си.

На преден план се появява изборът. Този избор ни разделя: някои си остават докрай на нивото „изграждане и заздравяване на връзките с материалното“, а други откриват „зрънцето“ истина, скрита дълбоко, много дълбоко в собствената им същност. В началото успяват да осъществят баланс между двата вида връзки – тези с материалното и тези с духовното. **Голяма част от хората остават на това ниво.** И тогава само една (малка) част проявяват смелостта да продължат още по-напред, променяйки посоката – вън от себе си, вън от ограничението, което сам си избрал. В библейски план именно за тези хора се казва, че ***те ще познаят истината и тя ще ги направи свободни!***

А какво се случва с останалите, които не сменят посоката – логично, ще се връщат, ще преживяват живота тук и сега отново и отново, докато научат урока си... В същото време много твърдят, че *ако завършите поставената ви задача, тогава няма реинкарниране, няма нужда да преживявате отново всички нива на живот на Земята...*

Тогава какъв е смисълът на съществуването?

Смисълът е в Изследването на собствените избори, които да се преживяват като „незнаещ“, за да превърнат незнанието в знание. Неразбираемо ли изглежда?

Понеже нямам никакво намерение да бъда „оглупяла версия на себе си“, е необходимо да се справя с емоциите – движение на енергия, следствие от определено взаимодействие, което сам съм пожелал и избрал! Всички емоции в ограничението – страх, мъка, вина, гняв, завист, недоволство, нещастие, недоимък, злоба, отмъщение...и т.н. са следствие на самото ограничение - „визуализация“ на пожеланото!

Ако се фокусирам върху страха в собствените си мисли, чрез „визуализацията“ му в реалността ще получа като резултат именно това и нищо друго. Така е и с всичко, пробягващо в мислите-избори. Мисълта твори холограмата

и то много успешно. Няма враг, който да атакувате, освен себе си. Ако сте заети да атакувате нещо друго, губите ценна енергия и ще се провалите. Ако се справите, тогава повече няма да има битки и няма да има враг.

Единствената сигурна истина е, че нещата никога не са такива, каквито изглеждат! Така например всеки, понесъл „жестокост“, „заслужава това, защото е бил коригиран за негово добро“ (коригиран, за да следва избора, който сам е направил, но удобно е „забравил“ за това). Така се помага в осъществяването на задачата – да познаем чрез незнанието. Когато отричаме или се противим на това и не го правим като задача... умираме така, както сме живели, без цел и без смисъл! Агонията продължава във всички прераждания, докато я осъзнаем и изберем да я решим – като излезем извън ограничението, което сме избрали да преживеем – отдавайки се на всичко извън себе си, в името на Всичко, което Е!

Надълбоко в заешката дупка...

Какво означава **когиталност** и защо използваме тази „нетрадиционна“ дума? Идва от латински – *cogito*, което означава *мисля*. Така когиталност е мисловност*.

Когиталност (*cogito*, лат. - мисля) - това е мисловност, менталност изобщо. Всепроникваща субстанция в необятността на Всичко, което Е!

***Мисленето** е процес, който се състои в отразяване на съществени свойства, характеристики и закономерности в действителността. **Мислите** са информация (енергия), затворена в ограничена форма. Мисленето дава възможност за създаване на модели на света и за представяне съобразно намерения и желания. Основните мисловни форми са: понятие, съждение и умозаключение. Мисленето е познание, основано на два принципно различни механизма: обучение и творчески идеи за нови съждения и умозаключения. Мисленето позволява да се получи знание за такива обекти, свойства и отношения в обкръжаващия свят, които не могат да бъдат възприети непосредствено. Така мислите са приемане, отразяване и интерпретация – както на действителността, така и на формите, създадени от самото мислене. Своеобразното свързващо звено между мисловни форми и действителност се явява движението, което обезпечава ма-

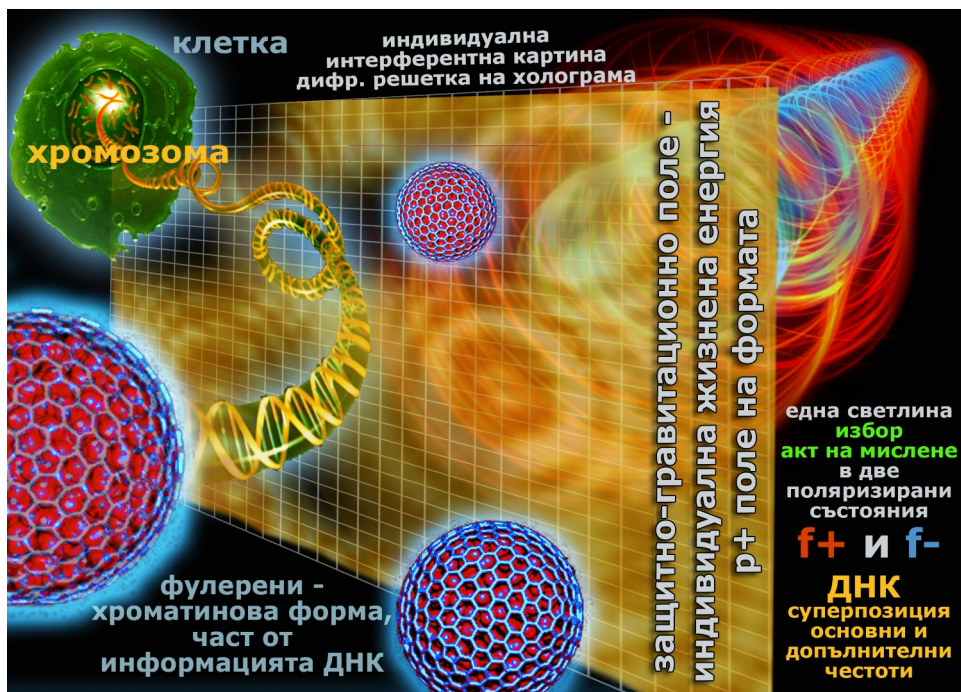
терията и всички нейни закони. Така се оказва, че за да съществува, материята (като енергия) не се нуждае от нищо друго, освен от мисленето за самата себе си.

Cogito, ergo sum.

Мисля, следователно съм.

Рене Декарт

Във физическата реалност мисловността се проявява като ДНК - суперпозиция от енергиите на излъчено и прието. Като съдържание, материята на ДНК е поредица от кълбовидни порции информация (мисловност), наречени хроматинови форми. Това е информация (избор), ограничена в защитно поле. Всеки акт на мислене е привеждане на определено количество информация от покой в движение. Но самият избор (самият акт на избора и мисленето) е вече ограничаване от безкрайния потенциал от информация. Това от своя страна е свързано и с ограничаване на безкрайната енергия. *Колкото по-бързо се движим, толкова по-бавно тече времето.* Информацията на кълбовидно ограничената хроматинова форма се „изолира“, „изрязва“ от общия Потенциал („изрязване“ на Грайзен - Зацепин - Кузмин - изрязване на спектъра в областта на пределно високите енергии). На практика информацията за вероятностите E налична и постоянно E в Потенциала. Докато се движи, за да „изследва“ избраните „кадри“, които желае да преживее, мисълта се „огъва навътре към себе си“. Така тя „наваксва“ пропуснатата информация, като преминава през Източника (от който е излъчена).

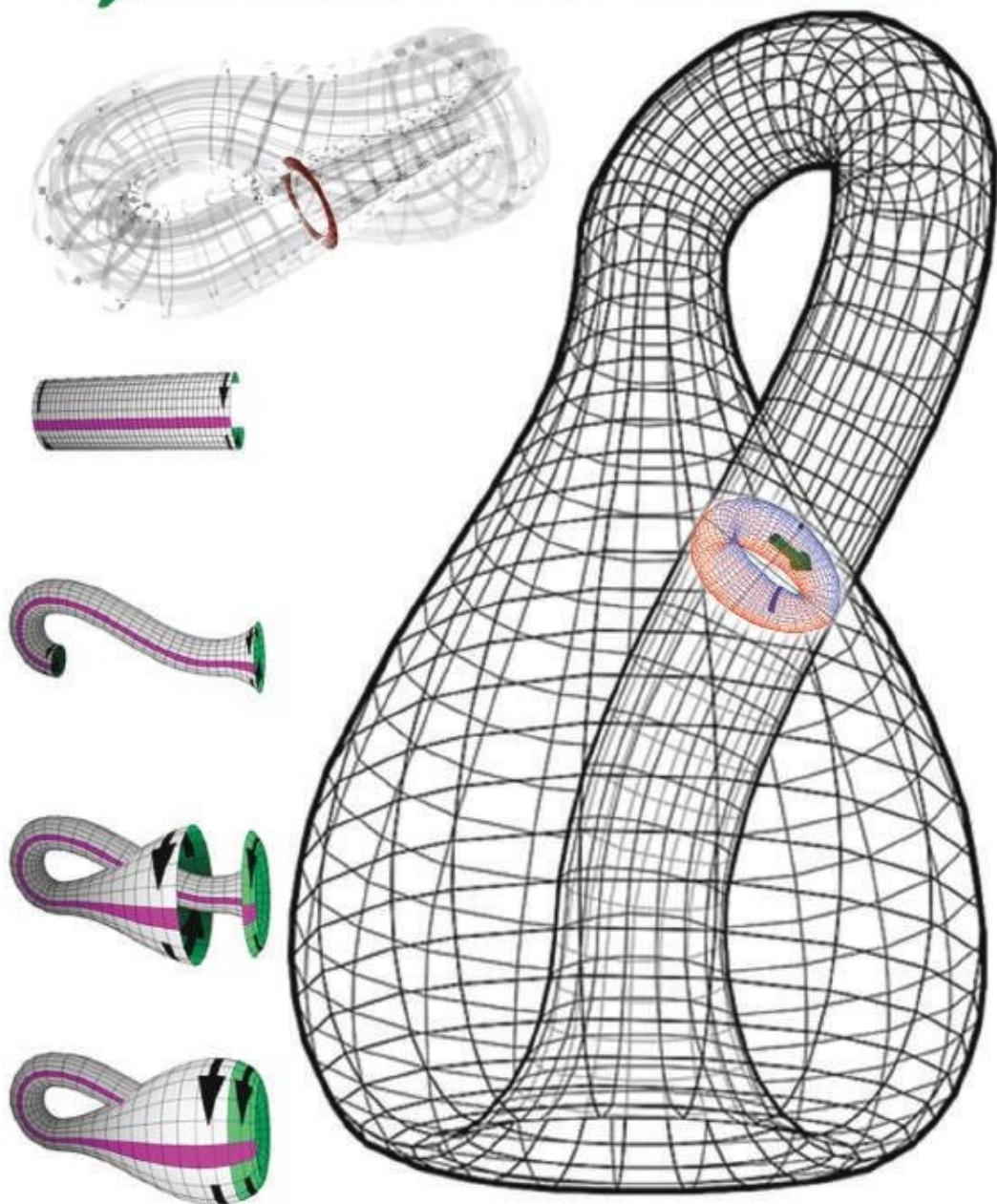
Преминавайки през ограничението на самия избор, потокът енергия „дифрактира“ през себе си - през избраното ограничение-защита. Получената фигура на движение на енергията се нарича *бутилка на Клайн*. Така актът на мислене като избор се явява ограничено, орязано от определени честоти защитно поле, съдържащо избран и ограничен обем информация, който дифрактира, като се обръща с „хастара наопаки“. Оформят се и двете „поляриности“ – вляво и вдясно от избрано ограничение, което сме приели за център. Разтегля се пространство-времето. Актът на мислене е следствие на избора, но е и самият избор. Дифракторият акт, „обърнат с хастара наопаки“, реализира две поляриности на едно и също нещо (един избор). Тези две поляриности са една енергия – едно нещо, притежаващо две състояния, но раздалечени от центъра на избора. Тези състояния преливат едно в друго (лист на Мьобиус). Така преди дифракцията имаме единен избор, но след нея самоопределяме този единен избор с две състояния – *съмнение* (0) и *вяра* (1).

Dubito, ergo cogito, ergo sum.

Съмнявам се, следователно мисля, следователно СЪМ.

Рене Декарт

бутилка на Клайн

В обобщение: като графично изображение фигурата на целия импулс при реализация на определен избор – акт на мислене е бутилка на Клайн. Енергията, излъчена от неговата „информационна загуба“, се явява фотони, притежаващи две състояния с противоположен спин. Между тези състояния се проявява *странична сила на светлината*, която раздалечава двойката фотони. Отместените центрове на полярните фотони („-1“ и „+1“) представляват всъщност „разтеглено“ пространство-време от Нищо до ограничение, наречено *хиперсфера*. Това е „обект“ с индивидуални параметри и характеристики. Хиперсферата притежава три едновременни центъра и три координатни системи:

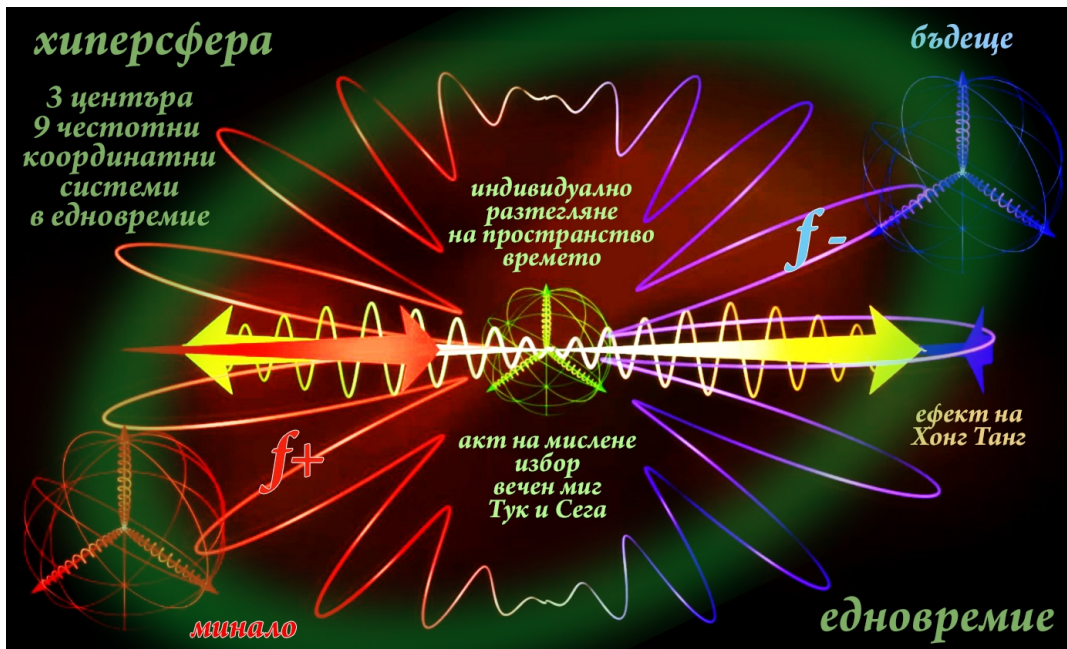
Първи център – мигът Сега, в който се задават свързани честотни вибрации, представляващи обща координатна система – *акт на мислене, проявление и преживяване*.

Втори център – мигът Сега, разтеглен наляво – *минало*, в което се определят свързани честотни вибрации, представляващи обща координатна система – *памет и забравя, оценка и сравнение, логика и разсъждение*.

Трети център – мигът Сега, разтеглен надясно – *бъдеще*. Наблюдават се свързани честотни вибрации, представляващи координатна система – *приемане, учене и развитие, извисяване*.

Деветте координати (направления) са деветте изначални честоти за наличие на проявление. Казано иначе, това е Съветът на деветимата (*Изумрудените скрижали, Тот*). Това е и облак от вероятности, свързан с безкрайните възможности за проявление, на който и да е избор или акт на мислене.

Диаметърът на хиперсферата са възможните вероятности за реализация на избора. Той се определя от фазовата разлика на фотоните. Практически това се явява разликата в полярностите на една идея. Колкото по-големи са различията между „съмнявам се“ и „убеден съм, вярвам“, толкова по-голяма е и фазовата разлика. Като следствие е толкова по-широкопектърно и разтегленото пространство-време. Толкова повече са и вероятностите и възможностите за реализирането на един избор.

От това произтичат и следните изводи:

1. Доказва се връзката между пространство и време. Също така се задават параметри на „полярности“ извън мига Сега – проявяват се минало и бъдеще, които се явяват функция на настоящия избор (т.е. изборът в мига Сега).

2. Изяснява се един от законите за съществуване – за да съществува един елемент, той задължително притежава две полярности.

3. Щом вече има проявен елемент, то неминуемо той е бил избран. Осъществен е и съществува акт на мислене за този елемент. Но самият елемент е генератор на мисли. Така става ясно, че излишни елементи няма. Всеки е отражение, на който и да е друг, но самият той създава „свои“ отражения...

4. За да се реализира (преживее) съответният акт на мислене като избор, е необходима и околна среда, която се явява честотно съвместима със самия избор. Така околната среда се явява допълнение и помощник на избирация елемент и негово честотно съвместимо отражение.

5. Изборът е фокус върху едната от двете полярности. Когато се реализира проявление, то се сформира въз основа или на „съмнявам се“, или на „вярвам“. Едната перспектива за развитие винаги е избрана предварително.

Когато говорим за мисловност в някакъв общ план, без да се задълбочаваме, в общия случай се придържаме към идеята за собственото си мислене и произтичащите интерпретации. А това е доста ограничен вариант. В същото време, да наречем това обобщаващо знание *Универсален* или *Вселенски разум*, е като да дадем *хапче за всичко* – тогава всеки започва да го търси някъде извън себе си и да разчита на информация отвън. А *цялото знание – вътре в нас Е!* Разбира се, можем да използваме *колективно несъзнавано* (термин, въведен от Юнг), но тогава губим индивидуалността и прехвърляме отговорността си на другите – на колектива. Тогава се замисляме за Библиотека, за съкровищница от вселенски записи, за Акаша... Но така много хора тръгват да търсят библиотеки, която обявяват за неуловими и неоткриваеми. А понятието *Бог* автоматично прехвърля отговорността за избора върху нещо недоловимо, глобално и непонятно, с което оправдаваме своя мързел и липсата на желание за действие. С този акт се елиминира и възможността за нов избор... Защото не ние *имаме думата*, а Бог.

Когиталност... Това е *мисля (cogito) в общ, глобален план (~ност)*. Това е търсене, любопитство и желание за излизане извън рамките на познатата до момента хиперсфера. Това е вдъхновение за нещо ново и интересно. За скептици и песимисти може да е непознато и излишно. Но както едните, така и другите ще потърсят отговор... чрез мислене – от себе си, за себе си и в себе си. Защото по презумпция те са... самият Източник, ограничил себе си, за да опознае незнанието в себе си!

Защо ни е необходима Теория от Когиталността?

Всички сме енергия и мисловност. Когато истински се изследваме, ще опознаваме и принципите, по които се изграждаме, развиваме и съществуваме. В едновременно с това, това познание ни дава възможност да сме в синхрон и хармония със себе си и онова, което ни заобикаля. Чрез уникален акт на мислене (*избор*), всеки сам разтегля индивидуално пространство-време и реализира визуализацията на единствена по рода си (валидна само за избиращия) паралелна реалност. За да се осъществи този избор, е необходима и среда, чрез която този акт на мислене да се преживее. Така излъченото желание оформя околна среда (по наш образ и подобие), чрез която осъществяваме преживяването му. Така творим отражения по свой образ и подобие, като самите ние се явяваме отражение на отраженията, които творим.

Тъй като всичко е мисловност, лесно стигаме до извода, че всеки сам твори света си. Мисловността е енергия, от която се проявяваме, а околната среда е отражение на самото проявление. Няма от какво да се страхуваме. Влизането в енергийния свят и *черпенето на информация* е възможно, лесно и безопасно. Няма как енергията и мисълта да ни принудят да правим нещо, което изисква по-големи възможности от нашите собствени. Защото самите ние сме тази енергия и мисъл. *Не се надскачаме. Не се насилваме. Стигаме винаги до онази граница, която сами сме избрали и пожелали!*

Често се срещат въпроси като това дали активацията на Кундалини е опасна; дали пренасочването на сексуалната енергия към епифизата не блокира сексуалното желание; дали многото сънуване пречи на почивката... и така нататък. Всъщност, колкото повече енергия преминава през нас, толкова по-добре се чувстваме, защото реализираме желаното. Толкова по-лесно творим и заобикалящия свят като паралелна реалност. Това е целта на Теория от Когиталността - *осъзнато* да боравим с тази енергия, за да градим с любов, да *Люботворим* (*творим с Любов*) самите себе си и света, в който съществуваме.

Нещата, които посочваме тук в тази книга, от една страна са простички и лесни за изпълнение. От друга - изобщо не са, защото когато се работи с енергията, се усеща отговорността. Към себе си, към околните, към Всичко, което Е. За да започнем работа, е редно да се запознаем с някои основни параметри, характеристики и взаимодействия при енергията, които биха ни помогнали след това. Наученото се прилага практически, като се ползват определени инструменти.

Задачата на теория от когиталността е всеки от нас да открие за себе си практически устойчивата програма, която да му „пасва“. Да я приложи и чак тогава да реши дали да се занимава с това или не. *Ако отричаме нещата, които не ни харесват или ни плашат, никога няма да проверим дали работят.* Нужно е предварително за себе си да сме избрали към какво се стремим – свобода или сигурност, защото обикновено като холограмни същности с ограничено знание търсим сигурността.

Един мъдър човек беше казал, че *в живота на човек има две врати. На едната пише Сигурност, а на другата – Свобода. Ако избереш първата, губиш и двете...* Сигурността е илюзия, която ни вкарва в парадоксите на собствените ни убеждения (придадени значения). Тези убеждения наричаме филтри и те са за адаптация към околната среда, но не носят сигурност. Зато-

ва в един момент започваме да ползваме филтрите за защита, а не за адаптация към действителността. Единствената сигурност, която съществува, е това, че се променяме...

Въпрос на желание и практика е да се настроим и да „чуваме“ посланията, които ни се дават постоянно. Те са свързани с приемането. Дали ще се докоснем до цялата информация, която ни се предлага, зависи от това доколко сме готови да приемем. В тази посока, когато се стигне до разбирането и осъзнаването на собствените възможности, често пъти човек сам си слага граници и прегради към тях. След упражнения за активиране на епифизата, например, четенето на мисли често се случва изненадващо и неочаквано. А тази отговорност (да знаеш как и какво мислят другите) плаши... Всеки е с индивидуално развитие и при всеки приемането ще е по различен начин. Но най-лесният начин е да се доверим на когиталността, разбирайки, че ние и тя сме едно и също. Активирането на енергията по гръбначния стълб (кундалини) **може и действително се** случва за осем дни... Но е нужно осъзнаването, че удължаването на живота или **активиране на определени възможности е отговорност към другите, свързана с желание и отдаденост**. Ако мислим, че е трудно, търсим начини за отлагане, почивка или дори се отказваме... Това са филтри, с които помагаме на мързела си да се развие и усъвършенства. **Както енергията, така и оправданията, се активират по уникален и неповторим начин**. Дали ще лекуваме, материализираме, изграждаме органи, левитираме или каквото и да е друго, зависи от нас и изисква нужната отговорност. И това стряска... Но ако се замислим, същото е валидно и за мързела - да имаме възможности, които не използваме, защото... не сме в настроение или сме решили, че можем да си починем...

Нещата са много по-лесни, отколкото изглеждат на пръв поглед. Всичко, в което вярваме, се случва. Всичко е мисловност и затова първата стъпка е да се предизвикаме **да мислим извън рамките**... Много от нас още от малки изграждат защиты, филтри и решетки към информацията. Затова е редно първо да се постареем да ги отстраним. Означава ли това, че ако не ги махнем, няма да получим информация от Когиталността? Всъщност, такава винаги получаваме – дори само фактът, че сънуваме, че имаме интуиция... означава, че така или иначе информацията е налична! Но точно заради защитите игнорираме тази информация или я отхвърляме напълно. Всеки има право да приема или не. Просветени няма. Има хора, които са се трудили и са пос-

тигнажи желаното. Велики майстори няма. Има желание и отдаденост, търпение и вяра!

Илюзията, наречена Живот!

Светът, Реалността е енергия - илюзия на виртуален Избор, която е „затворена“ в определена честотна граница, за да изглежда като Вселена и околени свят от *материя*. Вибрационно се създава ефект на плътност, твърдост, но това е енергия, имаща специфична честота на трептене. Когато тази честота е индивидуална и уникална, за който и да е обект, тя функционира като защита за самия обект. Самата честота образува поле, което работи като отразяваща повърхност за всяко друго (такова) поле, което е с различна от неговата честота.

Това е точно като при магнитите – когато полюсите им са еднакви, те се отблъскват и не е възможно да ги допреш. В същото време всеки магнит, за да съществува, съдържа в себе си и двата полюса. По аналогичен път, полето от енергия е ограничаване на общата енергия в определена зона с два полюса. Създава се *илюзия* за съществуване на преграда, защита и ограниченост на *един елемент* от цялата (общата) енергия. Това е зона, ограничена сама в себе си от целия потенциал – при това с две полярности. Ограничението, което притежава илюзия за кратковременно запазена информация, се нарича... *физическа реалност*. При това дори се създава впечатление за взаимодействие на едно ограничение (отделена индивидуалност) с други такива...

За да е пълна тази честотно-вълнова картина, се проявяват свойства, способности - „поглъщане“ и „отражение“, които допълнително допринасят за подсилване на илюзията за отделеност. В рамките на ограничението полето може да се определи като „свят, създаден априори“, като предварително съществуващ, наличен... Специфичната честотна вибрация създава и илюзия за цялостност, обособеност, единственост на образ, „затворен“ във форма, която е нужно да се пази, да се защитава от всичко „отвън“, защото то, *външното*, е различно, неизвестно, непознато... Светът се превръща в Аз... и *всичко друго*...

Енергията...

Енергията е способността на една система да се променя. Това се приема като движение, трептене, което означава също така и температура, дължина на вълната, информация. Когато липсва движение, енергията е информационен потенциал, събран в... Нищото. Това Нищо от една страна е *всичко* като

вероятност и възможност, но от друга е само не проявен, несъществуващ потенциал. При това в тази „точка“ на покой и липса на движение времето тече с безкрайна скорост (всичко се „случва“ в мига „тук и сега“), а пространството изчезва и потъва в празнотата на същото това... Нищо! Този несъществуващ енерго-информационен потенциал съдържа в себе си всички възможни вариации на всички възможни вероятности от уравнения, които биха могли да бъдат създадени, да бъдат проявени. За да се изследва всяко едно от тези уравнения, е необходимо в този честотен потенциал да се създаде движение, което да затвори в определени честотни граници поле и да функционира като индивидуална, специфична и уникална закономерност, уравнение, функция. Това е един аспект, един тон или едно уравнение от безкрайните възможни вероятностни уравнения в Цялото. Всеки диапазон, всяка уникална вибрация е друго уравнение, което позволява друга възможна вероятност. Така всяко ограничение е и съответното уравнение, а съвкупността от всички уравнения дава възможност да се осъществи физическо преживяване – илюзия за материален свят. Всяка съвкупност от уравнения позволява използването на нови възможности за развиване на идеята за кратковременна заобикаляща реалност, а всеки избор е нова вариация и ново решение за сътворяване на следваща действителност. Така всяко уравнение, всяка функция на тази енергия притежава своя личностна холограма (индивидуално ограничение), както и личностна заобикаляща го околна среда. Системата на проявлението е затворена в индивидуалното поле на честотния диапазон, който предварително е избран (от същото това проявление).

Енергията на полето се явява поле на защитата – индивидуалното поле на всяко проявление. Функцията, уравнението на всеки индивидуален честотен диапазон влиза във взаимодействие, с който и да е друг такъв. В резултат това се преживява като синхрон (хармония) или асинхрон (дисхармония) с индивидуалната честота. В първия случай „*преживените*“ трептения наричаме радост, любов, творчество, вдъхновение, страст и т.н. Когато трептенията са асинхронични (извън синхрона), то тези вибрации определяме като страх, съмнение, злоба, гняв, ревност и така нататък. В глобален план това е принцип на функционирането на Всичко, което Е – чрез ограничаване на диапазон на цялостното информационно поле се изгражда филтър за енергията, който води до трептения, които наричаме *преживявания*.

Така всяко уравнение е възможна вероятност. Изборът е този, който определя фокуса – дали тази вероятност да бъде задвижена и по този начин да се

определя *строго индивидуално защитно поле* в определен честотен диапазон. Преживяването е синхронично или несинхронично приемане на отразения от околната среда сигнал, който самото проявление е излъчило. А средата е предварително сформирана чрез излъчването плоскост, която отразява тези сигнали. Вярванията и убежденията са филтър, който осигурява допълнително ограничение (защита) и така подсилва индивидуалността и уникалността на излъчените сигнали. Това означава, че всяка отделна ситуация е точен огледален образ или точно ехо, в рамките на ограничението на самото излъчване. Затова всичко, което се случва в една реалност, се отнася към самото уравнение и не касае никоя друга функция. Всяко индивидуално ограничение или функция наричаме *проявление*, а общата съвкупност от всички вероятности наричаме *потенциал* (Източник). Когато говорим за взаимодействие на вълнови функции, се получава обмен на честоти (поглъщане и отражение), който наричаме честотен **ПОРТАЛ**. Така всяко проявление създава вероятна версия на всяко друго проявление в ограничението на своята реалност. Същото се случва и при другото проявление – то създава собствена версия на първото (проявление) в своята реалност. Така всяко проявление преживява създадената „собствена“ версия и нарича това *взаимодействие*. Всяка версия разчита, разкодира част от цялото честотно уравнение на общото поле на потенциала. Ето защо всяко взаимодействие с друго проявление е показател за нещо, което е нужно да се научи в собствената индивидуална реалност, за да се подобри възможността за избор на нова вероятност. Така всеки избор води до нов избор, а всяко развитие като функция на енергията на тези избори се отчита и се нарича... *преживяване на Живот*. Всяко уравнение се явява парченце от пъзела на целия вероятностен потенциал...

Всички факти в началото са парченца от пъзел, пръснати в необятността – разпилени, непоследователни, неподредени. Пристигащи хаотично в миговете, когато не ги търсиш и не ги очакваш... Светкавици, проблясващи в мрака, които е редно да уловиш в шепата си като светулки - да ги събереш с търпение, вдъхновение и отдаденост. Тогава, приел разпиляната същност на своето незнание, с вяра в Нищото, подреждаш светлината на собствения си Живот!

Аспект Мислене

За да премахнете нежеланата честота на менталната вибрация, задействайте Принципа на противоположностите и се концентрирайте върху противоположния полюс на този, който искате да потиснете. Убийте нежеланото чрез промяна в неговата противоположност.

Кибалион

Начинът, по който мислим, невинаги (всъщност почти никога) отговаря на начина, по който вършим и правим нещата. Това е вид конфликт и когато го осъзнаем (тъй като сме го създали сами), първата ни реакция е да намерим възможност да избягаме от него. Чрез оценки, сравнения, самосъжаление, гняв, позиция на жертва и така нататък, ние „оправдаваме“ себе си за съществуването на този конфликт. В същото време не сме готови да приемем факта, че конфликтът е постоянно вътре в нас и той идва от наличието на граници, в които мислим – **зоната ни на комфорт**. За да избегнем този сблъсък, е редно да нарушим собствената си зона, като се потопим в противоположната ѝ страна. А това е именно неизследваното, неизвестното, новото, нетрадиционното. То може да се случи само и единствено, ако посоката ни е навън – към, на и за всичко останало, **освен нас самите**. Дали ще мислим как да помагаме или творим за всичко около нас и в тяхно име, или ще задържаме тези наши възможности единствено и само в нас, е въпрос на избор и посока. Всяко задържане, всяко желание да бъдем удовлетворени или да притежаваме, да бъдем харесани или обгрижени, е посока навътре. **Единствено посоката навън в името на другите е онова, което може да трансмутира начина ни на мислене**. По този начин се налага да бъдем честни, да говорим истината, която сме открили за самите себе си (без да я защитаваме), да приемаме истините на всички останали (без коментари, условности и забележки), да вярваме в неизвестното и невидимото, неосъщественото и нетрадиционното... Относно вярата – ако мислим, че е редно да видим, за да повярваме, то тук вече говорим не за вяра, а за проявен (съществуващ) факт. **Повярвай, за да видиш** - само по този начин се отваряме за Любовта и единствено така люботворим **Всичко, което Е...**

Дори да приемем, че не приемаме, ние пак приемаме.

Дори да сме честни, че не сме честни, пак сме честни.

Истината, че нещо не е истина, е отново истина.

Дори да вярваме, че не вярваме, ние пак вярваме.

Любовта е стремеж за знание, желание, копнеж. Тя е пълнотата, с която всеки е готов да търси, открива, приема, променя. Тя е полет в неизвестното без страх, навлизане в непознатото без съпротива, проглеждане в невидимото. Тя е... *пълна отдаденост към, на и за Всичко останало, както и към, на и за себе си!*

Тогава **приемане, честност, вяра и истина** носят същата определеност: **приемане, честност, истина и вяра са... пълна отдаденост към, на и за всичко останало, както и към, на и за себе си.**

А какво е пълната отдаденост? Това е силата да се откъснеш от пълното знание, за да изследваш незнанието. Да излезеш от покоя и да го трансформираш в движение, да превърнеш Нищото в Нещо, да ограничиш себе си, докато се изпълваш. Източник, отдал себе си на изследването на безкрайното Всичко, което Е. Това са деветте честоти, деветте способности, координати в хиперсферата, възможни вероятности, с които всяко проявление може да преживее само себе си вътре в Себе си.

Съществува ли безкрайността?

Съществува. Най-близката идея за преживяване на безкрайността е това, което наричаме **Всичко, което Е!** В същото време понятието за Един-Е-Ние, което също е **Всичко, което Е!**, е неразчленяемо. То е едно Цяло, в покой, в безпространственост и време, клонящо към безкрайност. Единено Цяло в безвремието на Нищото. Като такова, то няма преживяване на самото себе си като нещо безкрайно.

То самоопределя, разпознава себе си, за да преживее идеята за безкрайното. При първото отделяне от Единеното Нищо то може да преживее своето безкрайно качество като **Всичко, което Е!** Но то също знае, че истинската безкрайност не може в действителност да бъде преживяна, защото само Единението е истински безкрайно (а по определение това единение няма преживявания).

Що е Нищо?

Нищото е вероятностен потенциал без характеристики, свойства и състояния – липсващо. Може ли обаче Нищото да е нещо без съдържание? Дори да приемем, че назовава онова, което не виждаме, не разбираме или не възприемаме и то е нереално за нас, как да го дефинираме, щом го няма? Ако

решим, че е просто отрицание, че е с обратен знак на нещото, то пак трябва да е съществуващо. Освен това, допълнително необходимо условие за Нищото е то да е в пълен покой, защото ако е движещо се, то отново ще е нещо. Може да се каже, че Нищото е нещо, което се е видоизменило, но тъй като не може да изчезне, то пак е нещо. Така стигаме до извода, че необходимо условие за „нищо“ е то да е липсващо, несъществуващо, без характеристики, свойства и състояния, в абсолютен покой, което дори не присъства в понятиен аспект. Самото мислене за него го привежда в състояние, което го изкарва „на показ“, прави го съществуващо. Потенциалът „нищо“ е възможен единствено и само, ако е неопределен. Ако Нищото реши да разбере себе си, то е нужно да се противопостави само в себе си. Причината за това е, че ако някой друг (отвън) го противопостави, това означава, че вече някой мисли за него и го е „изкарал на показ“. Затова то може да се самопротивопостави единствено по собствено „желание“, самò в себе си. Така то като несъществуващ липсващ вероятен потенциал, който е цял в себе си, би се самоунищожил и изчезнал. Тогава единствена алтернатива за него остава да е **нещо**. Но това не е самоопределяне, а самоунищожение. Достига се до извода, че Нищото като липсващо, безсъдържателно, без(с)мислено може да е само потенциал, който, за да се познае, е редно вероятно да се раздели на две, да се самопротивопостави самò на себе си – като *нищо* от една страна и като *вероятностен потенциал за нещо* от друга, без този вероятностен потенциал да е реализиран. Това дори в Декартовата философия може да са само два аспекта – вяра и съмнение. Така Нищото би разделило себе си на *нищо, в което се вярва*, и на *нищо, в което се съмнява*. Нищото, в което се вярва, е самото Нищо (без потенциал за проявяване), а неговата половина е съмнение (потенциал, който вероятно подлежи на проявяване). Нещото, каквото и да е то, е резултат от самопротивопоставилия се в себе си информационен потенциал (Нищото). **Самият акт на „самопротивопоставяне“ на този глобален информационен потенциал в себе си се нарича мислене.** Така Нищото се превръща в Нещо. А тезата, че мисленето определя съществуването, е изказана още преди векове:

Отличителната форма на мисленето е самообосноваващият се факт, за чието битие не е нужно съществуването на нещо друго. А това е вече определение за субстанция (самостоятелна единица на битието, която съдържа различни определения - качества), за опора на нещата, за несъм-

неност. Мисленето е главният аргумент за наличието на съществуващото. Мислене и съществуване са така обвързани, че съвпадат. Мисленето е съществуване и съществуването е мислене.

То е в самото начало на нещата.

Рене Декарт

Гениалният извод *“Cogito, ergo sum”* („Мисля, следователно съм“) се явява фундаментална основа за проявление, за съществуване, за битие изобщо. Тогава глобалният информационен потенциал на противопоставилото се в себе си Нищо можем да наречем... *Когиталност*. Самият Декарт формулира противопоставянето по един нестандартен начин и може би поради тази причина това гениално прозрение не достига до нас в пълния си първоначален вид: *“Dubito, ergo cogito, ergo sum”* („Съмнявам се, следователно мисля, следователно съм“). Значението на този израз философът обяснява по следния начин: *“... ако някой е скептичен към своето съществуване, това само по себе си доказва, че той съществува.”*

Представените до момента разсъждения, доказателства, експерименти, изводи (както във физиката, така и във философията) определят, че не съществува обективна реалност, „независима“ от мисленето. Всяка действителност е следствие на избор. Според Декарт движещото се знание (мисленето) определя проявлението, битието, съществуването изобщо. Светът не е автономен от мисленето, а е зависим от него и се проявява чрез него. Той е мисловен и поради тази причина съществува. Мисленето е процес на познание, основан на два противоположни в единството си механизма: *движение и покой*. Информационният потенциал в покой, който е липсващ, несъществуващ, без характеристики, свойства и състояния, не може да има дори и понятиен аспект. За да го определим по някакъв начин, досега видяхме, че можем да го наречем Нищо. Със същата сила обаче можем да го наречем и Ум – информационен потенциал за всичко, който е непроявен, невидим, неуловим, в действителност не съществува, липсва, в пълен покой е, няма характеристики, свойства, състояния и съдържания. Така двете понятия (*Нищо* и *Ум*) на практика се припокриват и съвпадат. Цялата потенциална информация (*Ум*), която е в покой, е *Нищо*. И точно както *Нищото*, тази потенциална информация се самопротивопоставя и по този начин се самоопределя чрез *противоположностите, които Е – вяра и съмнение*. Информационният потенциал в покой е самото знание, което *вярва*, че съществува, едновременно

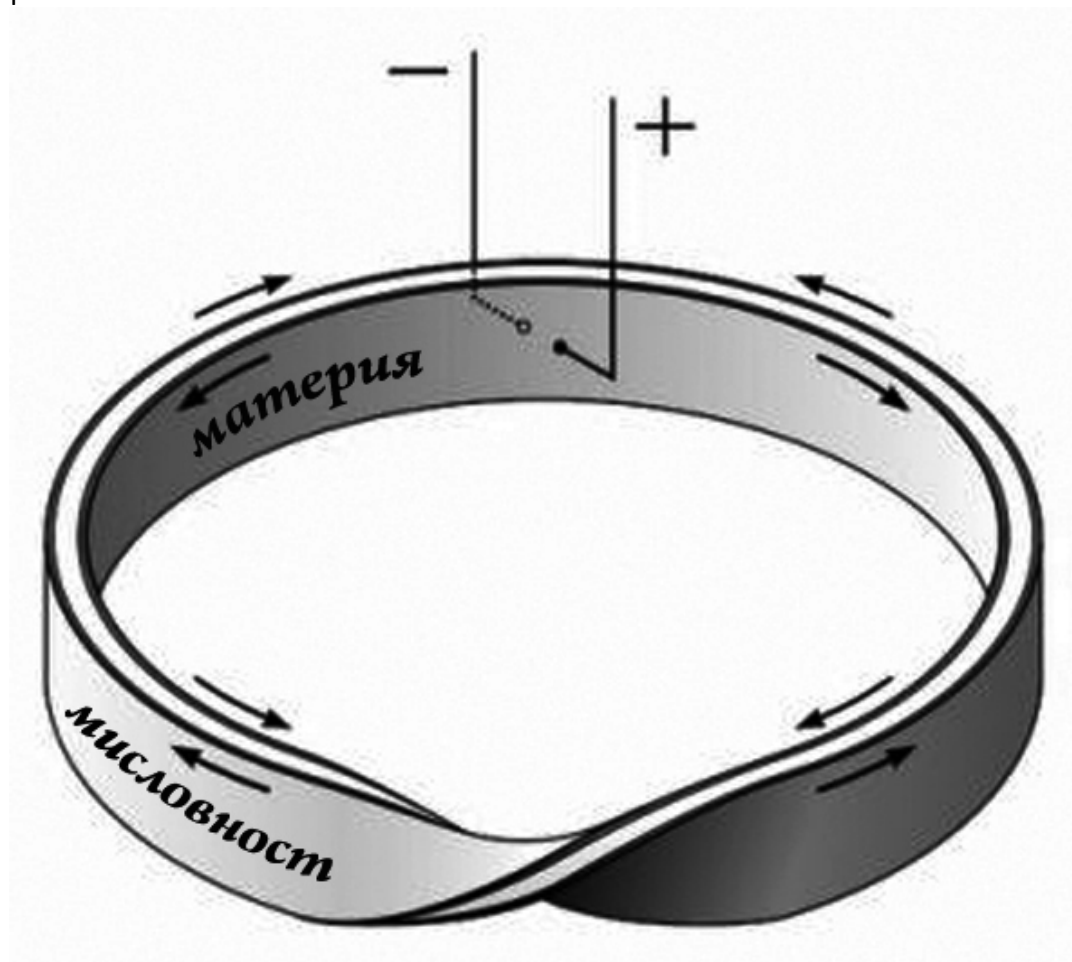
(в комбинация) с другия му аспект – *съмнението*, че съществува. Актът на преливане между вяра и съмнение наричаме мислене и то, мисленето, явяващо се в самото начало на нещата, реализира проявление, съществуване, битие. Така целият потенциал чрез мислене реализира „свят“, който е ментален:

ЦЯЛОТО е УМ. Светът е Ментален.

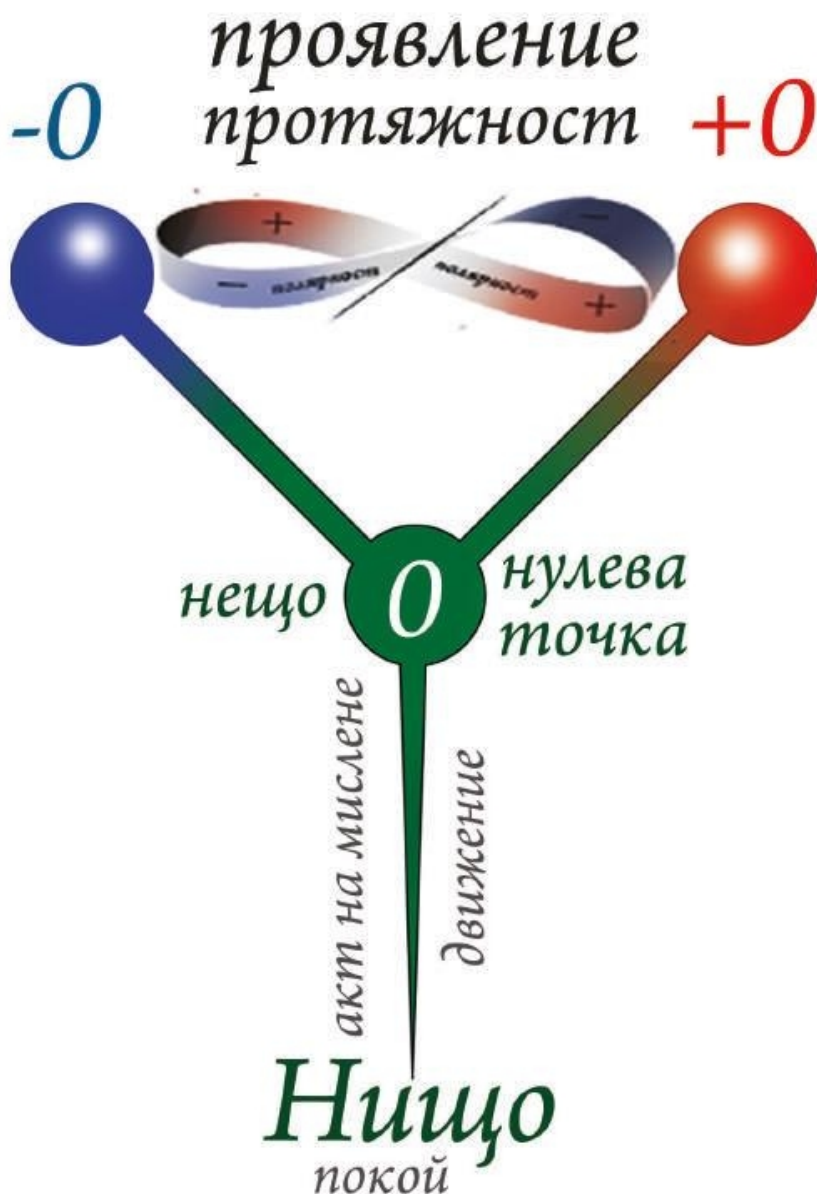
Този принцип означава, че Цялото (абсолютът, субстанцията на реалността) е един безкраен информационен потенциал - Ум. А светът е мислене - ментално проявление в ума на Цялото. С акта на мислене съзнанието твори света и го реализира като проявление. Както е вярно, че светът се съдържа в информационния потенциал, също толкова вярно е, че потенциалът е във всичко. Произходът на всичко, което Е, е ментален, и Всичко, което Е, проявява себе си чрез и в наличието на този потенциал. С други думи - Умът е липсващ, несъществуващ, без характеристики, свойства и състояния, в абсолютен покой и дори не присъства в понятиен аспект. Нищо... Нищото (информационният потенциал в покой) се самопротивопоставя на себе си, като по този начин се разбира и опознава. Причината за това е, че ако то съдържа целия информационен потенциал и знае всичко, се появява парадокс – знаейки всичко, то не може да преживее, да изпита и премине като опитност през този потенциал. За да може да изпита тази опитност и знание (честотна вибрация), то е редно *да забрави* – да забрави, че е пълният потенциал. Тъй като степента на забравяне може да е различна и е безкрайна в своите вариации, то е редно да обследва, изпита, преживее като опитност всеки аспект на тази заборава. Така забравата и потенциалът се явяват две противоположности на едно цяло.

За да познае себе си, Нищото има само един вариант – да се самопротивопостави в себе си. Този акт на самопротивопоставяне се явява мислене и едновременно с това – проявление. Проявлението (нещото) *само по себе си* не е възможно да се познае, разбере и определи. За да направи това, то е необходимо на същия принцип *да се самопротивопостави* на себе си. Така то определя себе си като съвкупност от *себе си и собствената си противоположност* (плюс и минус, да и не, за и против и т.н.). Така всяко проявление, за да бъде определено, е нужно да съдържа в себе си и своята противоположност. Едновременно с това то априори е самопротивопоставеното Нищо, тоест съдържа в себе си целия потенциал.

Протяжността е характеристика на пространство с неговите параметри – дължина, височина, ширина. Така пространството се явява необходимост за определяне на битието, неговата външност, редоположеност и множественост. То има функцията да заема място за осъществяване на движение. Самото движение като външност и множественост, отделена от Нищото, е възможно при наличието на време, различно от безкрайност. По този начин се взаимнообвързват пространство и време, движение и покой, нищо и нещо. Това е единение и свързаност на две състояния, като едното прелива в другото. Лист на Мьобиус, при който полярностите преливат една в друга в безкраен кръговрат.

Времето и пространството се явяват двата аспекта на протяжността, като тя сама по себе си, като проявление, остава цяла, неделима и постоянно свързана с Нищото. В този план и безкрайността на това взаимодействие и обвързаност е определена от самото мислене. Протяжността е възможността за реализиране на потенциала и има една единствена посока – откъсване, излизане вън от Нищото, посока навън от самото Нищо. Самата протяжност и Нищото остават в неразривна безкрайна връзка. Импулсът, предизвикващ излизане от покоя и Нищото, е актът на мислене, който се явява и самата реализация на Потенциала. Не съществува реализация без потенциал и потенциал без реализация. *Съществуването е мислене и мисленето е съществуване.* Така протяжността (реалността), мисленето и Нищото се явяват триединна съвкупност на едно неделимо Цяло – хиперсфера с три центъра и девет координати. Самата реалност е възможно да определи себе си като проявление, като съществуващо, единствено ако притежава полярности, чрез които да се самоопредели. Следователно за съществуването на което и да е проявление, е необходимо то да е единство от приливащи противоположности, които априори съдържат в себе си Нищото – отново триединно цяло.

Така например пространство, време и действие се явяват цялост, която може да бъде наблюдавана като резултат навсякъде в проявлението и съществуващото. Щом нещо съществува, то трепти и вибрира, разтегляйки Нищото в две полярности. Тази цялост като взаимнообвързаност се изразява в емпирич-

ното следствие - **колкото по-бързо се движим, толкова по-бавно тече времето** (парадокс на близнаците, Айнщайн, който вече разгледахме). С други думи, колкото по-голяма е скоростта при отделянето от покоя, толкова повече информация „губим“ от безкрайния потенциал. Тъй като тази информация ($\times 3.10^{-21}$) е и енергия, тя не може да бъде загубена, а само се трансформира, като излъчена в наличното вече пространство и време вълнова функция.

Принцип на Съществуването

В енерго-информационното поле всичко е в триединен кръговрат. Свързано в едно цяло, което в едновременно на виртуални вероятностни поляриности прелива и преминава от Себе си в Себе си, изучавайки... Себе си. Затова Всичко е Едно в Един-Е-Ние. Място и полезност са гарантирани за всички. Тези които учат и Творят, определяме като Творци, а останалите – като вакуумни флуктуации. И едните, и другите са проявление на самите себе си – единния Източник. Ако в това триединно цяло липсва, който и да е елемент, останалите не биха могли да съществуват.

Единството е всичко и всичко е Единство

В тази цялост на *Всичко*, което *Е*, действат пет основни закона:

1. *Вие съществувате и това е непроменяемо.*
2. *Всичко съществува Тук и Сега.*
3. *Единството е всичко и всичко е Единство.*
4. *Това, което излъчвате, е това, което получавате.*
5. *Всичко се променя, с изключение на първите четири закона.*

За Учениците и Учителите

Учениците са Творците на реалността, защото те следват посоката на Източника – отдаденост навън – към Всичко, което *Е*. Тяхно качество е смирението. Не примирение, а смирение. Ученикът няма претенции за власт и слава, за материални облаги, амбиции да блести или да доминира над другите. Той е отдаден към, но тих и безименен. Ученикът постоянно прибавя нещо от Любовта и Благодарността към всеки и Всичко, което *Е*. Той вижда и прави, като помага, без да ограничава свободната воля. Ако вижда недостатъци в другите, поправя себе си в името на промяната към по-добро. Той също греши и честно признава грешките си, а след това ги поправя – про-

меня себе си. Смирен, истински силен и мъдър е Ученикът. Не търси разбиране, но е готов да изслуша и разбере всеки. Ученикът знае, че на Земята е на училище, а не на курорт. И щом е така, е необходимо да се полагат усилия, за да се изследва незнанието в развитие. Промяната идва след Избор – да се отдаде с Любов към всеки елемент от пожеланата реалност. Ученикът осъзнава, че промяната става единствено вътре в нас. Необходима е упорита работа и готовност да се изправиш очи в очи с непознатото, да го приемеш и изследваш с Любов. Не е възможно да чакаш любовта и светлината сами да те докоснат.. Нищо не се случва, ако не работиш. Нужен е Избор – изборът да се отдадеш на Всичко, което Е, докато самият ти грешиш. И тогава даваш нови усилия за поредна стъпка към промяната. Даваш точно Ти – Ученикът. Ти си Източникът на всичко, което се случва в твоя свят, в пожеланата паралелна реалност. Ти си и Пътят, който да изминеш, за да можеш като истински Ученик да преживееш Живота.

Учителите са особена категория. Те са необясними, парадоксални, уникални в своите проявления. Притежават честоти, с които полагат основите на нова действителност. За да се превърнеш в Учител, е необходимо да преминеш през всичките фази. Всеки е и Ученик и Учител. Но за да стигнеш до удоволствието да си и двете, е необходима упорита работа. Учителите са всъщност Ученици с повече опит, помагачи на потъналите в дълбините на филтрацията хора. Те съпреживяват всеки, за да покажат и принципите за излизане от порочните кръговрати. Учителите са стълбата на всеки желаещ разгръщане и знание, докато последният не изпревари самият Учител. *Когато Ученикът стигне до края на стъпалата, рита стълбата и продължава нагоре...* Трансмутира се в Учител чрез своето собствено разгръщане. Добрите Учители стават Ученици – благодарни и отдадени на самото знание, на информацията от Източника, на Пътя на отдаването и преживяването на силата, наречена Живот. Защото всички сме едно с Източника, в едновременно Тук и Сега на покой, проявени като акт на мислене от ограничението на самите Себе си, следвайки принципа за развитие, който се явява и *Осми принцип, или законът, който не е познат:*

***Стремежът (акт на мислене) към... каквото и да е,
се проявява едновременно със своята полярност
(на същото това... каквото и да е и на същия този стремеж)
и единствено фокусът (Изборът),***

**върху която и да е полярност,
определя характера на резултата.
Ако няма фокус, всичко остава възможно...**

Красотата на този принцип се състои в това, че той **не може да бъде познат, докато не бъде приложен**. Когато се приложи, се опознава даден фокус, кадър от избора. И отново е необходимо да се приложи, за да се опознае. Този безкраен процес е смисълът, красотата да съществуваш.

Кои са останалите принципи на Живота?

1. ЦЯЛОТО е УМ, Светът е Ментален.

Всичко произлиза от един Потенциал – информационно поле в покой (Ум). Приведен в движение чрез мислене, той опознава незнанието, за да се допълва знанието. Един безкраен кръговрат между покой и движение на Ума.

2. Каквото горе, това и долу; каквото долу, това и горе.

Има съответствие между законите и проявленията от различните нива на Съществуване, защото всичко е мисловност. Дали ще мислите за 5 или за 500, няма значение – мисленето е едно и също. Дали се мислите за моравки в моравуняк или за галактика, изпълнена с живот – мисленето е едно и също! Нито едното, нито другото е тежко, непосилно или невъзможно. **Защото е мислене**. Така и Вселената е ментална холограма и всяка нейна част съдържа толкова информация, колкото има и в цялото. Всяка частица е в мигновена връзка с всяка друга (*теорема на Бел*). Затова, ако желаем да познаем света и да разберем някаква загадка, можем да се „свържем“ с това поле. Това на практика е... да се „свържем“ със себе си, защото съдържахме същата информация. *Каквото горе – това и долу*. За да познаем света, е необходимо да познаем себе си; за да проучим голямото, можем да разглеждаме малкото. Принципите за вселената са същите като принципите за клеткат. Земята мисли и се развива, точно както това прави и тревичката. Електронът се движи на принципа на движение на планетите... и така нататък.

3. Нищо не е в покой, всичко се движи, всичко вибрира.

Всичко вибрира, всичко се движи, трепти, нищо не е в покой. Разнообразието между отделните елементи на „материята“ са резултат от различната честота на вибрация. Вакуумът също вибрира (*вакуумни флуктуации, квантова сила*). Безкрайното количество вибрации с различна честота определя многообразието на Всичко, което Е.

4. Принцип на противоположностите: *Всичко е двойствено; всяко нещо притежава два полюса; всяко нещо има своя противоположност; еднаквото и различното са едно и също; противоположностите са еднакви по своята природа, но са различни по степен; противоположностите се привличат; всички истини са полуистини; всички парадокси могат да се помият.*

За да се самоопредели като съществуващ, всеки елемент е необходимо да притежава полярности. Например може да се запитаме – как да отделим капка вода от самата вода, ако всичко е вода? За да се определи като (индивидуално) съществуваща, около дадена капка е нужно да има слой. Така тя става изолирана, отделена от останалата вода. Това обаче не я прави различна, а индивидуална. **Отделянето се случва чрез полярност – слой с различна плътност или с друга вибрация на трептене.** Затова всеки елемент е трептене на преливащи в една обща структура противоположности. (Лентата на Мьобиус, която вече разглеждахме, илюстрира този постоянен и неотменен кръговрат: денят се сменя с нощ, лошото с добро, материята с мисловност и т.н.)

5. *Всичко тече навътре и навън; всяко нещо има своите приливи и отливи; люлеенето на махалото присъства във всяко нещо; ритъмът на залюляване надясно е ритъмът на залюляването наляво; ритъмът се уравновесява.*

Този принцип е валиден в света на вълни и честоти – възход и „падение“ на материята... Когато се фокусираме върху т.нар. *сигурност*, спираме развитието. Именно тогава ритъмът се уравновесява – затихва трептенето на избора и изчезва трептенето на елемента. Затова е добре да приемем непрекъснатата промяна и променяме себе си с действие. Променя се и опорната точка на махалото – имаме ново собствено развитие, нов поглед върху нещата. Тогава махалото следва индивидуалната ни промяна.

6. *Всяка Причина има свое Следствие; всяко Следствие има своя Причина; всяко нещо се случва в съответствие със Закона; Случайност не е нищо друго, освен името на Закона, който не е познат; съществуват много нива на причиняване, но нищо не се изплъзва от Закона.*

В мисловността няма пространство и време, затова там причина и следствие съвпадат. Всичко е Сега. Всяко ниво на причиняване е свързано с честотата на вибрация, но в крайна сметка отговаря на основен принцип – законът, че енергията е константа (*Закон за запазване на енергията, Хелмхолц*).

При анализиране на този закон стигаме до извода, че ако променяме бъдещето, се променя и миналото, което пък води до промяна на настоящето. Когато променим избора Сега, се променят и миналото, и бъдещето. Всяка причина има следствие, което се явява причина за причината, породила следствието (*кокошката и яйцето*). Това отново изпълнява четвъртия принцип за кръговрат на преливащите една в друга полярности.

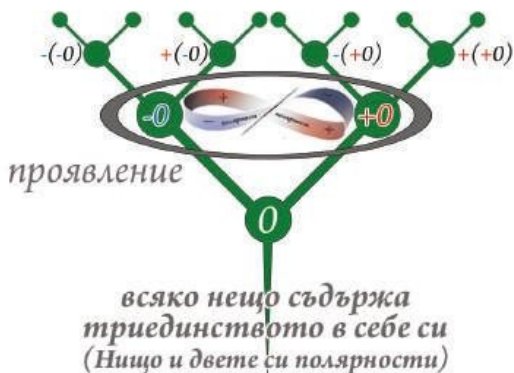
7. Родът е във всичко; всяко нещо притежава свой Мъжки и Женски принцип; Родът се проявява на всички нива.

Съществуващото притежава полярности - РОД, проявяващ се във всичко. Така принципът на рода се проявява както на физическо, така и на енергийно ниво. Нужно е да се отбележи, че разликата в полярностите на една идея са различни. Тук е добре да си припомним, че колкото по-големи са различията между „съмнявам се“ и „убеден съм, вярвам“, толкова по-голяма е и фазовата разлика между двете полярности (съответно и по-широкоспектърно е разтегленото пространство-време). Така са повече и вероятностите и възможностите за реализирането на един избор. В същото време изборът е **винаги само един**. Фокусираме се върху едната полярност, а за да я реализираме и проявим, тя е необходимо да притежава отново полярности – *родът е във всичко*. Така „разгръщайки“ родовото дърво, всъщност сме винаги в едната „половинка“ на рода – тази, която сме избрали. **Невъзможно е да се изберат едновременно и двете.**

Тогава „другата половина“ от цялостния род определяме за *враг*, пречещ на развитието ни. Затова е добре да си напомним винаги, че всяко нещо е допълнение до цялостност, че от всяко нещо има смисъл и че е невъзможно съществуването само на едната полярност. Родът е във всичко и на всички нива, независимо от избора.

Родът е на всички нива
 фрактален принцип
 всяко нещо притежава два полюса,
 еднакви по своята природа,
 но различни по степен

Аспект Действие

Мъдрият се подчинява на закона и разбира неговото действие, той го използва, вместо да бъде негов слеп роб. Точно както добрият плувец се обръща насам и натам, променяйки посоката по свое желание, вместо да се носи като дънер по течението, така прави и мъдрият в сравнение с обикновения човек – и все пак той е едновременно и дънерът и плувецът. Този, който разбира това, е на Пътя на Майсторството.

Кибалион

Тъй като всичко в Творението е индивидуално и уникално, няма как принципите да бъдат методика, т.е. да ги следва всеки като „слеп роб“. Принципиите е нужно да бъде адаптирани съобразно развитието, опитността и средата на всяко проявление, на всеки индивид. А понеже всяко проявление е индивидуално и уникално, не е възможно да съществува универсална методология. Единственият начин да изследваме доколко този модел е валиден за самите нас, е като го приложим и преживеем практически. Не съществува вариант, при който проявлението, което сме избрали да сме, да ползва нагото-

во опитността, на което и да е друго проявление. Погледнато по този начин, в глобален аспект стигаме до извода, че всеки е Ученик. Всъщност всеки е и учител, защото всеки друг елемент го ползва като такъв. Така всеки използва и вдъхновението на ученика, и знанията на учителя. Затова тук е мигът да ви предизвикаме:

Каквото и да прочетете, не вярвайте – преживейте го!

Аспект Емоция

За да промените своето настроение или ментално състояние, променете вибрацията си. Всеки може да промени менталните си вибрации с усилие на Волята в посоката на целенасочено фиксиране на Вниманието върху някакво по-желано състояние. Волята насочва Вниманието, а Вниманието променя вибрацията.

Кибалион

Емоцията е движеща се енергия, получена вследствие на реализирано взаимодействие. **Тя не е първопричина за взаимодействието.** Тя е резултат.

Щом притежаваме някакви умения, е добре да се насочи вниманието към това да се търсят места, в които да проявим, да изявим тези умения. Колкото повече ги реализираме, толкова се увеличава и удоволствието от това да ги прилагаме. След тренировки, изпълнени с „удоволствие“, разбираме, че сме променили вибрацията си. Тогава страхът, че **„не можем нещо“** се трансмутира в екзалтирано удоволствие. Това важи за всички форми и честотни вибрации. Бягаме, защитаваме се и се страхуваме единствено от нещата, които не познаваме. В момента, в който те бъдат опознати достатъчно, със страст и отдаденост на самото преживяване да ги правим и практикуваме, тези състояния се трансформират в удоволствие.

Често още преди да ги изучим и да се потопим в преживяването им, обаче, мисловно преувеличаваме и измисляме „основателни“ причини, за да не се стремим към направения избор. Тези придадени значения променят избора. Избираме да мързелуваме, да се ограничим и да не правим нищо. Посоката **„навън към непознатото“** се променя с посоката **„ограничаване и защита поради основателни причини“**. Формират се граници на допълнително ограничение и защита, наречени *филтри*. Всичко, което е извън филтрите, има „основателни причини“ да не е правилно и правено. Ограничаваме се да изпитаме екстаза и удоволствието от единството с Източника, от резултата, от Творението, което сме избрали и

пожелали. За да „опазим себе си“ (**посока навътре** – към себе си), слагаме решетки на отблъскване към собствените си отражения - околната среда. В „огледалото“ околна среда откриваме проявени решетки, които „някой“ е поставил, за да ни „пречи“. И роптаем срещу изградения затвор...

Чух и забравих. Видях и запомних. Преживях и разбрах...

Конфуций

В стремежа да запазим ограниченото си пространство (защото ни е страх да не го загубим) сме изкривили посланието на великия българин така:

Чух и забраних (отрекох). Видях и се усъмних.

Не преживях, защото си има причини...

Липсата на избор е избор „да се оставим на другите“ и затова все търсим някой, който или пречи, или е виновен. Преживяването на този избор е действителност, в която сме се самоотделили от реалността. В същото време, тъй като се избира липса на промяна, това и се реализира. Отделянето от реалността и липсата на промяна ни блокира да изследваме и преживеем. Нарушаваме собственото задание. Изплашени от себе си, преживяваме проявлението на своите страхове, поради собствения отказ за поемане на инициатива за избор. И колкото повече бягаме, толкова вероятностите „съмнения и проблеми“ се проявяват – при това в затвореното ни индивидуално пространство на „сигурността“, ограничено като защитена зона на комфорт.

При нов избор - **посока навън** – към Всичко, което Е, изследваме и преживяваме непознатото. Това изисква гъвкава, постоянна промяна, адаптация и регулация, тоест активно участие в играта. Излъченото желание и страст се реализират и като отговор. Щастливи сме от участието – имаме щастие като резултат. Така, в зависимост от посоката, ние сме Всичко. Всеки е и **Пътят... и Източникът, и Животът... и Силата, стремяща се да ги преодолее.**

Кой и как избира?

Когато правим нещо, към което имаме съпротива или нежелание, винаги ъе проявява напрежение и болка. Ако сами изберем да го правим, винаги успяваме, като сме възхитени от лекотата, с която го постигаме. Осъзнат избор е да правим неща, които никога не сме правили, като търсим удоволствието от това и се забавляваме, докато ги правим и изследваме, без да се упова-

ваме на стари усещания, оценки или сравнения, без да ги „натикваме“ в ограничената си зона на комфорт.

Всичко, което „виждаш“, е илюзия. Светът, материята и реалността, които се наблюдават са илюзорни кадри на даден избор. Той не съществува, защото е един сън, проектиран от онази част от ума, която си е „сътворила убеждението“, че се е отделила и откъснала от Източника на Цялото поле на знанието. Тази картина на света е паралелна реалност, която е отражение на вътрешното състояние на самото ограничение, което я твори. Следователно е невъзможно да е извън това ограничение, тоест околната среда да е създадена априори. Извън теб, вън от която и да е холограма, от която и да е същност, не може да се открие първоизточник нито на мрака, нито на светлината. Защото и двете си самият ти - Източникът, преживяващ избраното от самия Себе си...

Приключението, наречено Живот, е игра, която се преживява. Важно е да участваш, като приемаш правилата да изследваш безценното преживяване. Осъзнатите избори са нещото, чрез което самоосъществяваш Себе си. С което се превръщаш в самия Творец на Творението, „имащ убеждението“, че си *отделен*. Тогава Човек развива и надскача себе си, като прилага чужди или собствени идеи върху себе си. Така изследва какво може и докъде е готов да го прилага – открива Себе си като граница на възможности. Избира разгръщането на хиперсферата на ограничението. Навлиза в непознатото. И когато го преживява, поема отговорност към желанието да го изследва. Старае се, надъхва се, докато стигне резултат. Опознава непознатото. Колкото повече го прави, толкова по-голямо е удоволствието от това. Онези, които не желаят да изследват, избират защитата и свиването на хиперсферата. За да „оправдаят“ този избор, поставят филтри - страх от непознатото, болести, опасности, мъка, страдание и невъзможност. Чрез този модел преживяват излъченото от самите тях желание.

Осъзнатият избор изисква търпение и отдаденост, комбинативност и продължителност на изследването в търсене на непозната и нова информация, която да „добавим“, по наше желание, към вече усвоената и проверената.

Преживяване на избора

Той знае, но не е пробвал. Говори, но не е правил. Разказва, но не е изпитал. (методика на библиотекаря)

Когато пробваш, провериш и преживееш, си надскачил *мъдростта* на библиотекаря. Ставаш експерименталното допълнение на самото знание. Източникът знае, но не е пробвал. Само ти можеш да пробваш. Източникът дава информация, но ти я прилагаш като действие. Източникът съдържа минало и бъдеще в мига Сега, но ти го преживяваш. Тогава, след експеримента и пробването, си извървял Пътя на преживяното в Живот-Познание. При това по твоя единствен, уникален и неповторим начин. Защото никой не може да е теб, нали?

Затова **позволи** на Избора да се погледне чрез теб. Не чакай да се случи. Дай му шанс да се случи. Сега, Тук, с теб и с всекиго. Разпознай Себе си в Избора. Когато му дадеш шанс да съществува, преживяваш Себе си. Ти си Нещо – голямото, огромно, преживяло себе си Нещо, което е дало възможност на Избора да се прояви и реализира! Така си повече от Избора, който си направил. Стигаш отвъд Преживяването, което си осъществил, научаваш повече от Знанието, което си бил, за да направиш точно този избор. Осъзнал това, че... Можеш, отново избираш! За да преживееш, за да се познаеш, да достигнеш отвъд познатото, което си бил. Изборът дава Свобода. За да дадеш живот, е нужно да завихриш енергията на търсене и отдаване, приел като развитие осем принципа. И тогава идва „девет“ – твоят нов избор, който с пълната отдаденост на Източника ти дава живот отново. Като нова личност - с почит, благодарност и уважение към Творението и уникалното Величие в Теб – правото на Избор, чрез който раждаш, проявяваш, Твориш...

Защото ти Си... **и Пътят, и Източникът, и Животът**, както и Изборът, който единствен можеш да направиш... Поклон и Благодаря, че те Има! Учител, Ученик и Творец, твориш Себе си и Всичко, което Е. Променяш и създаваш чрез тази промяна. Тази Промяна е развитие, израстване, извисяване – безкраен, но осъзнат Път на съществуване като Творец на Всичко, което Е...

Какво е промяна?

Мерилото за промяна не е промяна във външния свят! Мерната единица за промяна е начинът, по който реагираш на околната среда. Ако реагираш различно, дори средата да се окаже все още същата, това е доказателство за действителна промяна. Когато е налична такава и наистина си в съответствие с промяната, която желаеш да бъдеш, няма въобще да те вълнува как изглежда външният свят и какво се случва там. Щом престанеш да се интересуваши от промяната на външният свят, той няма да има друг избор, освен да се

промени, отразявайки своята собствена промяна. Защото ти твориш паралелната си реалност. **Докато поставяш условия и желаеш първо светът да се промени, за да се промениш и ти, това означава, че не си се променил. Тогава и околната среда също няма да се променя.** Все едно да чакаш отражението ти в огледалото да се усмихне първо, за да те развесели и теб. Така ще чакаш вечно. Но ако решиш, че ти ще се усмихваш, то отражението прави същото. Това е магията на съществуването. Отражението си е отражение. Ти променяш себе си и паралелната реалност отразява тази промяна. Това е тайната на проявлението.

Материята – обърната с хастара наопаки енергия на мисленето

Като човек, който е посветил целия си живот на най-чистата наука, мога да ви кажа като резултат от моите изследвания следното: Не съществува такова нещо като Материя. Цялата материя произлиза и съществува единствено чрез силата, която кара частицата на атома да вибрира и държи в този конкретен момент целостта на слънчевата система на атома.

Нужно е да приемем, че зад тази сила съществува един съзнателен и интелигентен ум.

Макс Планк

Чрез Кирлиановата фотография се открива, че всяка форма на съществуване на материята генерира излъчване. Проф. Колпаков (Русия) доказва, че това е протонно поле - жизнена енергия, която представлява „обърната с хастара наопаки“ енергия на Източника. Това са p^+ вълни, които се излъчват и съответно приемат – която и да е форма на съществуване реагира на тези вълни. Между формите се появяват честотни „портали“ и съществуващите обекти взаимодействат помежду си. Чрез „филтри“ обектите или приемат, или не излъчените от другите форми честоти.

При хората „предавателят“ или „генераторът“ на p^+ вълни се намира в дълбоките структури на мозъка, някъде след епифизата. Ако се вслушваш в посланията от Нищото (или както казва Юнг от „тъмната страна на личността“) се „чуват мислите“ на всяко съществуващо. Тази информация се предава посредством p^+ вълни. Телепатията или p^+ вълните се генерират от „несъзнаваното“. Затова в сън, транс, медитация или друго изменено състоя-

ние на възприятие (при което логиката, филтрацията е „изключена“), мозъкът разполага с информация за решение. Това е знание от всепроникващите p^+ вълни (Потенциал), носещи информация (невидим, фантомен отпечатък - според Пьотр Гаряев) за проявеното и съществуващото.

Всичко, което се излъчва в ефира като p^+ вълни, съдържа информация. Това е концентрация на енергията на нашите желания – на изборите, които правим. Излъчени в Потенциала на Нищото, около тези протони се привлича и завихря квантовата супа от вакуумни флуктуации. Завихрената енергия преминава през изборното поле p^+ и дифрактира, като се „обръща“ с хастара наопаки. Реализира се проявявен холограмен образ на... излъченото желание. **Каквото се излъчи – това се получава в отговор** (4-ти закон за съществуване). Каквото посееш, това ще пожънеш... Обектите си „взаимодействат“ чрез защитните полета p^+ . При липса на честотен портал няма обмен на информация – обектите агресивно се отблъскват и имаме илюзия за материалност, за твърдост и отделеност. При наличие на портал обектите се самообучават един друг, като „разменят“ информация при своето взаимодействие. Така приемници на p^+ вълни се явяват обекти и елементи от паралелната реалност, които се „нуждаят“ от тази информация.

Хора, които желаят да контролират, да бъдат обслужвани, да мързелуват и така нататък, се настройват да излъчват p^+ вълни с тази информация. Това е така, защото честотният портал е затворен. Дори да не осъзнават това (тренирали са действието много време и им е станало навик, направили са го филтър), те го правят. Така при човек, излъчващ такива p^+ вълни, всичко като че ли върви „наопаки“. (Например, ако излъчваща подобни вълни жена се омъжи, то съпругът ѝ умира, разболява се или пие твърде много. Дори да се омъжи няколко пъти, нещата се повтарят в подобен план.) Хората с посока **„навътре“** са генераторът, преподавателят на p^+ вълни с информация **„разделяй и владей“**, **„всичко е ограничено, затворено и лошо“**, **„всеки и всичко ми пречи“** и т.н.. Това се излъчва – това се получава... Защото ти твориш паралелната си реалност! Ако ти се усмихваш, то и тя реагира така. Отражение то си е отражение. Това е магията на съществуването. Това е и смисълът да съществуваш самият ти. Твориш себе си, околната си среда и „на живо“ изследваш сътвореното, като едновременно с това можеш да променяш съобразно пожеланото от самия теб. Това е пък тайната на промяната!

Инструменти за промяна

Инструменти като Футуро-ретроспективна методика (регресия, изследване на минали и бъдещи животи), холотропно дишане, навлизане в Акаша, медитация, осъзнато сънуване, рейки и т.н. са различни **начини за получаване на информация** от едно и също място. Ако вече сте запознати с подобни и различни практики в тази посока, то **е добре да припомним, че еднаквото и различното са едно и също...**

Футуро-ретроспективната методика – прогресия и регресия

Това е „преживяване“ на вероятно минало или бъдеще. С този инструмент можем да навлезем в същността на Източника. Това е наблюдение на един паралелен свят - вероятно проявление. В регресия наблюдавате паралелна реалност, в която сте от различен пол, статут или социално положение, в различен времеви диапазон. Но наблюдавате с ясното знание, че това сте си вие... На практика се изживяват събитията в два свята, които съществуват паралелно, вървят едновременно и са свързани през честотния портал на един и същи избор. При промяна на избора в настоящето, се променят и кадрите (събитията) в прогресията или регресията. По този начин се осъзнават резултатите от избора, който сме направили. Така, ако изборът ни допада, можем да го разгърнем и развием, а ако ли не – да го коригираме. Чрез разглеждане на минало и бъдеще правим корекции в настоящето.

Това ни предизвиква да гледаме на света, събитията и ситуацияите от един различен ъгъл. Ставаме наблюдатели, които разбират и осъзнават циклич-

ността на Всичко, което Е, проумяваме смисъла на собственото си съществуване.

Сънища

Друг инструмент са **сънищата...** Сънищата са индивидуална информация за този, който ги сънува. Това са послания от когиталността (Източника) към нас (ограничението на Източника). Информация от нас за самите нас. Идеята е да усвоим принципа, чрез който ще можем да ги тълкуваме. Индивидуално – като лично послание, каквото всъщност сънищата са...

Когато сте в състояние на сън, се попада в матрицата на реалността, но без филтри. Ако осъзнаете, че сънувате, може да използвате тези структури на единение между Източник и проявление чрез матрицата на реалността, за да пренаредите и реорганизирате собствената си физическа реалност, в която се връщате след събуждането. И колкото по-осъзнати сте в това състояние на сън, толкова по-добре можете да реорганизирате физическата действителност. Тогава е възможно да се промени схемата на физическата реалност, за да е по-близка до честотите на Източника. В състояние на осъзнат сън мозъкът работи на вибрации „сънувам“, но логиката поддържа състояние „буден съм“, поради което на практика не спиш. Живееш осъзнато логично в съня. Така сънят става реалност, която е напълно осъзната. Колкото повече си в състояние „осъзнато сънуване“, толкова повече можеш да приближаваш честотните различия между сън и реалност. В един момент това елиминира различието между двете състояния, докато те се слейт в обща реалност.

Паралелни реалности

Съществуват различни устройства (например *огледала на Козирев*), които позволяват да се надникне в енергийния свят или да се упражни чувствителността спрямо този свят.

Пример: Психопортум.

В малка стая или малко пространство се поставя огледало, което „гледа“ към празна стена, така че в огледалото да не се оглежда нищо друго освен празна стена. Помещението се осветява от много слаб източник или свещ. Застава се срещу огледалото и човек се вира в него. Взирането е в кристал (огледалото), но се отразяват вътрешните вибрации на експериментатора. В

резултат се наблюдават форми, сенки и картини, които са форми на съзнание, проявяващи се в други паралелни реалности.

Честотните резонансни портали включват и паралелните реалности „минало“ и „бъдеще“. Необходими са няколко застъпващи се честоти, за да се впише вибрацията на един индивид в резонансния модел на даден портал и да се получи ефектът, за който говорим. Всеки землянин може да започне с вибрацията на Земята (*20.9 херца в секунда*). Когато започне да изследва порталите с добре настроен инструмент, започва да вижда съответните форми, сенки и картини. Добре настроеният инструмент в този случай се явяват **течни кристални кухи структури** (ДНК), които всеки сам за себе си може да настрои. Така настройките на определена честота се извършват не от устройство, а от самия индивид. Дали с устройство или без – и в двата случая наблюдаването на картини и същности от други паралелни реалност се случва в честотните параметри на портала (необходимо е само порталът да е „отворен“ от двете страни).

Ти си Всичко, което Е

Не можеш да решиш един проблем от същото равнище, на което той е възникнал.

Алберт Айнщайн

Първо избираш да излезеш извън познатото и тогава виждаш отговора и решението. Нещата се появяват винаги тогава, когато си готов за избор. Защото винаги ги е имало... Ако не съществуваха като възможности за проявление в Потенциала такива, каквито си ги представяш, би ли могъл изобщо да се сетиш за тях? Възможно ли е да проявиш реалност, която не си пожелал, или обратното – да пожелаеш нещо, което за теб не съществува? *Всичко е възможно* – това е истина, в която всичко зависи от избора, който ще направиш. *Да бъде или да не бъде...* онова, което избираш! Ако все още не виждаш желаното, то значи вибрираш на друга честота, която „допуска“ нещо различно от собственото ти виждане. Винаги нещо ще се случва – без значение какво преживяване е. Всичко е Едно, всичко е Сега, всичко е Тук и всяко преживяване, което ти се случва, се случва от гледна точка на твоя уникален из-

бор. Всеки избор с посока навън – към Всичко, което Е освен себе си – е изследване и преживяване на създаденото в Себе си. Това е и постоянна промяна, адаптация и регулация, съпроводена с „магическо“ съчетание на обстоятелства. Посоката ти е състояние на отдаденост – безусловна Любов, която проявяваш чрез Потенциала в Творението – Себе си и Творението - свят около теб. Ти си **Магьосникът на реалността**. Твоят избор твори действителността!

Дори „смъртта“ е преживяване в енергията, при което просто възкликваме „Холограмата е част от мен, но сега съм Източник. **ТОВА Е**, което съм наистина!“ Когато сме реалността и разглеждаме съня си, си казваме „Бях в съня си, но сега съм в истинската реалност.“ При сливане с Цялото, мисленето е същото: „Всеки елемент е част от мен, но сега е това, което съм - Цялото!“ Всичко преживява себе си като... истинско състояние на Цялото. Защото дори това, което е невъзможно да обхванем в неговата безкрайност (дори Източникът, когиталността), преживява Себе си в информацията на „Това е част от мен, но сега **ТОВА** е, което съм!“

Ти винаги си това, което си. Една вероятна възможност на **Всичко, което Е**. Това никога не се променя, защото представлява твоята същност. Твоята идентичност е отражение на **Всичко, което Е**. Когато преминаваш през този процес, разгръщаш Творението, като се сливаш и превръщаш в едно с **Всичко, което Е**. Така идентичността се засилва и виждаш възможни вероятности от своята перспектива и когато напълно се слееш с **Всичко, което Е**, осъзнаваш, че си **Всичко, което Е** и друго не съществува.

Идентичността е това, което остава. Така проглеждаш, че всичко, което съществува, е аспект от самия теб. И винаги си там. Ти си единственото, което остава. И **ТОВА** е отвъд разбирането... Отвъд разбирането на разбирането. Но е там, където си и ти.

Съществуването е мислене и мисленето е съществуване. В необятна Безкрайност на кръговрат между едното и другото. Сам по Себе си, ти си Себе си и съдържаш всичко и всички. И си невъобразимо идентичен в кръговрата на безкрайността, защото си всеки и всичко. И си във всеки и във всичко. Ти си **Всичко, което Е**. Източникът - това си ти...

Открий още за науката, теорията и практиката Когиталност,
като посетиш сайтовете:

kogitalnost.net

akademia.kogitalnost.net

За един благороден и благодарен свят!

